

Horacio Salas

Bolni

Bolečina rase v našem telesu kot neka temna roža,
počasi se nas oklene, nas žge, nas duši,
se stegne med rjuhami,
nas izničuje.
Kot nevidni vampir nas sesa,
se spreminja v neko družčino,
v neko nespodobno prijateljico naše krvi.
Bolečina nas spreminja v lepljiv insekt,
v neki umazan prizor, v grotesken vonj.
Nas prisili misliti na smrt
in potem opazimo,
da samota ni samo neka beseda,
da je roka, ki jo nekdo položi na naše čelo,
da bi nam olajšala sen, samo neka oblika
usmiljenja in ne nežnosti.

Sinovi

Polastili so se vsake naše kretnje,
imajo naše oči, naše namene, da bi
izumljali zgodovino,
morda neki nasmeh, trpijo kot mi
zaradi krivic.

Bivajo v svetu zoženih hiš,
razširjenih gradov in visokih stolpov,
obkroženi od prividov skrivnostnih števil.
Govorijo prikrit jezik lutk in ptic,
v glavnem nas ignorirajo.

Maščujemo se jim tako, da jim ukazujemo,
kako naj živijo, in jih silimo, naj prenašajo
naše prikrte frustracije,
a vsako noč, hote, nas ubijajo v svojem snu.

Tudi zbolijo in nas potrebujejo.
Nas osvajajo z nepomembnimi besedami
in previdno izvajajo svojo magijo.

Vsekakor, nihče jim ne bo preprečil,
da se ne bi bolečina naslanjala na njihovih telesih,
ki delajo napake
in ki rasejo.

Stari

Sem jetnik smrti.
 Zadovoljujem se s prebiranjem starih revij,
 prič mojih mladostnih let,
 ki prebujajo v meni speče spomine,
 dežele, ki jih je razdejal čas.
 Imam samo neki arhiv neuspelih podvigov.
 Živel sem zgodovino, ki jo mladi poznajo iz knjig,
 a ti temni kolobarji pod očmi izdajajo mojo pozabljivost.
 Dolge noči brez sna kopicijo obraze,
 porušene hiše,
 vztrajne sanje,
 ki se jih ne upam nadaljevati.
 Moji otroci so zrasli v mojem naročju
 in potem otroci mojih otrok,
 medtem je čas oslabil moje čute.
 Že nekaj let mi je jasno,
 da v meni živi smrt,
 da se polasča mojih kretenj,
 da mi maže roke in čelo,
 da mi prepoveduje del življenja.
 Mladi me prenašajo,
 začudeni nad tem naključjem, ki me vzdržuje.
 Vsak večer ležem v posteljo s strahom.
 Jutro je neka nenavadna radost,
 zokusom, ki ga ne morem z nikomer deliti.
 Spoznal sem malodušje, ljubezen, sanje;
 videl sem smrt, ki se je zdvijala nad mojimi prijatelji;
 uklonil sem se nesramnosti boleznj,
 spoznal krutost bolečin,
 mračnost, obup in strah.
 Na vsak način, skrivaj,
 se nočem prepričevati, da je teh nekaj mojih dni
 samo gotovost smrti.

Argentinski pesnik **Horacio Salas** se je rodil leta 1938 v Buenos Airesu. Po poklicu je novinar. Njegova poezija obravnava najbolj intimne bivanjske stiske. O tem govore že naslovi njegovih zbirk: *Samota po obrokih*, *Spomin časa*, *Zadostni čas*.